

Голова с.г.

Копія 1

Договір та середостее
Рішення
13.02.2018р

ДНІПРОПЕТРОВСЬКИЙ ОКРУЖНИЙ АДМІНІСТРАТИВНИЙ СУД
РІШЕННЯ
ІМЕНЕМ УКРАЇНИ

04 грудня 2018 року

Справа № 160/7674/18

Дніпропетровський окружний адміністративний суд у складі:

головуючого судді
за участі секретаря судового засідання
за участі:
представника позивача

Сліпець Н.Є.
Грушко Н.В.

Медведчикової Л.В.

розглянувши у відкритому судовому засіданні у місті Дніпро адміністративну справу за адміністративним позовом Бондаренка Миколи Івановича до Підгородненської міської ради Дніпровського району Дніпропетровської області про визнання рішення потиправним та зобов'язання вчинити певні дії, -

ВСТАНОВИВ:

16.10.2018 року Бондаренко Микола Іванович (далі - позивач) звернувся до Дніпропетровського окружного адміністративного суду із позовом до Підгородненської міської ради Дніпровського району Дніпропетровської області (далі - відповідач), в якому просить:

- визнати протиправним рішення Підгородненської міської ради №5644-XXXIX/VII від 17.04.2018 року про відмову у наданні дозволу настоятелю Свято-Іоанно-Богословської церкви Української православної церкви Бондаренку Миколі Івановичу на складання проекту відведення земельної ділянки за адресою: м. Підгородне, вул. Чарівна, 22/24 загальною площею 0,1477 га;

- зобов'язати Підгородненську міську раду розглянути питання надання дозволу або мотивованої відмови в наданні дозволу в місячний строк з дня набрання законної сили судового рішення.

19.10.2018 року ухвалою судді Дніпропетровського окружного адміністративного суду Сліпець Н.Є. було відкрито провадження в адміністративній справі №160/7674/18 та призначено до розгляду в порядку загального позовного провадження на 13.11.2018 року о 09:30 год. (а.с. 2).

27.11.2018 року за результатами підготовчого провадження, усною ухвалою суду із занесенням до протоколу судового засідання було вирішено закрити підготовче засідання та призначити справу до судового розгляду на 04.12.2018 року о 14:00 год. (а.с. 68-69).

В обґрунтування позовних вимог позивач зазначає, що позивач є священнослужителем-настоятелем Свято-Іоанно-Богословської церкви Української православної церкви на підставі указу Єпископа Дніпропетровської Єпархії №6 від 29.01.1993 року. Так, 13.01.2014 року за місцем знаходження церкви виникла пожежа, внаслідок якої було знищено правовстановлюючі документи на будівлі і споруди, що підтверджується відповідною довідкою №231 від 17.11.2006 року. З метою отримання відповідних документів на право користування земельною ділянкою, розташованої за адресою: Дніпропетровська область, м. Підгородне, вул. Чарівна (колишня вул. Жовтнева), 22/24, позивач звернувся до Підгородненської міської ради в серпні місяці 2016р. із заявою про надання дозволу на складання проекту землеустрою щодо надання земельної ділянки у постійне користування. Рішенням Підгородненської міської Ради від 03.02.2017 рок за №1016-ХІХ/У11 було відмовлено у наданні дозволу на складання проекту відведення земельної ділянки та пунктом 2 вказаного рішення було запропоновано надати відповідну заяву

ПІДГОРОДНЕНСЬКА

згідно норм чинного законодавства. Вдруге позивач звернувся до відповідача із відповідною заявою 24.02.2017 року, яка також не була розглянута у визначений законом місячний строк і лише в травні місяці 2017 року останнім було прийнято рішення за №27Н-ХХУ1/У11, яким позивачу було відмовлено у наданні дозволу на виготовлення проекту відведення земельної ділянки без жодного обґрунтування такої відмови. Саме тому, позивач втретє звернувся до відповідача 07.12.2017 року з відповідною заявою щодо надання дозволу на складання проекту відведення у користування земельної ділянки за адресою: вул. Чарівна 22/24 у м. Підгородньому, однак відповідач знову з порушенням строку розгляду лише через 4 місяця, а саме: 17.04.2018 року прийняв рішення про відмову у наданні дозволу на складання проекту землеустрою у зв'язку з не набранням чинної кількості голосів від загального складу депутатів Підгородненської міської ради, при цьому посилаючись на у прийнятому рішенні на ст. 118 та ст. 121 Земельного кодексу України. Проте, на думку позивача, наведена у прийнятому відповідачем рішенні №5644-XXXIX/VII від 17.04.2018 року відмова, не передбачена ст. 118 Земельного кодексу України. Крім того, позивач зазначає, що рішенням Підгородненської міської ради XIV сесії XXIV скликання від 19 грудня 2003 року було прийнято рішення, яким вирішено затвердити земельні ділянки до житлових будинків по фактичним обмірам Церковній общині Іоанно-Богословського молитовного будинку по вул. Жовтневої (натепер вул. Чарівна) №22/24 площею 1477 кв.м. та додатково рішенням Виконавчого комітету Підгородненської міської ради від 17 грудня 2003 року було дозволено переведення в житловий фонд будинку для користування прихожан Іоанно-Богословської церкви.

Представник позивача в судовому засіданні обставини, викладені у позові підтримала, наполягала на задоволенні позовних вимог.

15.11.2018 року представником відповідача було подано письмовий відзив на позов, у якому представник відповідача в задоволенні позовних вимог просив відмовити в повному обсязі, посилаючись на те, що відповідно до ст. 24 Регламенту Підгородненської міської ради, рішення міської ради приймаються на пленарному засіданні, попередньо розглянуті на засіданнях постійно діючих депутатських комісій за винятком випадків, передбачених цим Регламентом та згідно ст. 24.1 вказаного Регламенту в разі не набрання більшості голосів депутатів при розгляді питання рішення не приймається, а розгляд вказаного питання виноситься на повторний розгляд депутатських комісій і виноситься на розгляд чергової сесії. Також, представник відповідача зазначає, що Законодавством України не передбачено, що не набрання необхідної кількості голосів від загального складу депутатів, являється вмотивованою відмовою. Тому рішення №5644-XXXIX/VII від 17.04.2018 року Підгородненської міської ради з питання надання дозволу на складання проекту відведення земельної ділянки у постійне користування, не являється таким, що має вмотивовану відмову в розумінні п. 7 ст. 118 Земельного кодексу України. Крім того, на підставі ст.17 Закону України «Про свободу совісті та релігійні організації» та Земельного кодексу України передача комунального майна у користування релігійними організаціями провадиться на підставі договору про безоплатну передачу зазначеного майна. Однак, вирішення даного питання ускладнюється розташуванням на земельній ділянці, стосовно якої позивач просить дозволу на складання проекту відведення земельної ділянки у постійне користування, об'єкту нерухомості, щодо якого не встановлено право власності чи будь-яке інше право, передбачене законодавством України на нерухоме майно.

Представник відповідача в судові засідання не прибув, про дату, час і місце розгляду справи був повідомлений належним чином (а.с. 72), про причини не прибуття суд не повідомив. Крім того, про обізнаність часу, дати і місця розгляду справи свідчить наданий відзив на позов.

Відповідно до приписів п.1 ч.3 ст. 205 Кодексу адміністративного судочинства України якщо учасник справи або його представник були належним чином повідомлені про судові засідання, суд розглядає справу за відсутності такого учасника справи у разі неявки в судові засідання учасника справи (його представника) без поважних причин або без повідомлення причин неявки.

Згідно ч.1 ст.42 Кодексу адміністративного судочинства України учасниками справи є сторони, треті особи.

Сторонами в адміністративному процесі є позивач та відповідач за приписами ч. 1 ст.

відповідач був належним чином повідомлений про дату, час і місце розгляду справи, крім того, про обізнаність відповідача свідчить і наданий відзив на позов, суд дійшов висновку про розгляд справи за відсутності представника відповідача на підставі наявних у матеріалах справи доказів.

Заслухавши представника позивача, яка приймала участь у судовому засіданні, дослідивши матеріали справи, всебічно і повно з'ясувавши всі фактичні обставини, на яких ґрунтуються позовні вимоги, об'єктивно оцінивши докази у сукупності з нормами чинного законодавства України, суд дійшов висновку про наявність підстав для задоволення позову, виходячи з наступного.

Судом встановлено, що 27.12.1991 року Релігійна організація Свято-Іоанно-Богословська церква зареєстрована як юридична особа з організаційно-правовою формою – релігійна організація за адресою: Дніпропетровська область, Дніпропетровський район, м. Підгороднє, що підтверджується копією довідки №6066 від 22.08.1997 року Дніпропетровського обласного управління статистики, наявної в матеріалах справи (а.с. 13).

Відповідно до копії Свідоцтва №17 від 27.12.1991 року про реєстрацію статуту релігійної організації громади, було зареєстровано статут Свято-Іоанно-Богословської церкви (а.с. 14).

Так, Бондаренко Микола Іванович указом №6 від 29.01.1993 року Дніпропетровської Єпархії Української православної церкви призначено настоятелем Свято-Іоанно-Богословської церкви с. Підгороднє м. Дніпропетровська, що підтверджується копією відповідного указу (а.с. 12).

07.12.2017 року Бондаренко Микола Іванович звернувся із заявою за вх. №708 ПБЗ від 07.12.2017 року щодо надання дозволу на складання проекту відведення земельної ділянки у постійне користування загальною площею 0,1477 га, яка розташована за адресою: вул. Чарівна 22/24 у м. Підгороднєму, для здійснення діяльності громади Свято-Іоанно-Богословської церкви Української православної церкви, до якої було долучено: копія технічного паспорту, копія особистого паспорта заявника, схематичне викопіювання земельної ділянки, що підтверджується копією відповідної заяви, наявної у матеріалах справи (а.с. 17).

Проте, рішенням Підгородненської міської ради Дніпровського району №5644-XXXIX/VII від 17.04.2018 року було відмовлено у наданні дозволу на постійне користування православної церкви Бондаренко Миколи Івановичу на складання проекту відведення земельної ділянки у постійне користування за адресою: м. Підгороднє, вул. Чарівна, 22/24 загальною площею – 0,1477 га для будівництва та обслуговування культових споруд та інших будівель, необхідних для здійснення діяльності громади Свято-Іоанно-Богословської церкви Української православної церкви, у зв'язку із не набранням чинної кількості від загального складу депутатів Підгородненської міської ради (а.с. 16).

Отже, спір між сторонами виник щодо відмови у наданні дозволу позивачу дозволу на складання проекту відведення земельної ділянки з підстав, не передбачених чинним законодавством.

Правовідносини, що виникли між сторонами, регулюються положеннями Конституції України та Земельного кодексу України, Закону України «Про місцеве самоврядування».

За приписами стаття 13 Конституції України земля, її надра, атмосферне повітря, водні та інші природні ресурси, які знаходяться в межах території України, природні ресурси її континентального шельфу, виключної (морської) економічної зони є об'єктами права власності Українського народу.

Від імені Українського народу права власника здійснюють органи державної влади та органи місцевого самоврядування в межах, визначених цією Конституцією.

Пунктом 34 статті 26 Закону України «Про місцеве самоврядування» визначено, що виключно на пленарних засіданнях сільської, селищної, міської ради вирішуються такі питання вирішення відповідно до закону питань регулювання земельних відносин.

Відповідно до ч. 1 ст. 12 Земельного кодексу України до повноважень сільських,

*305*2997215*1*2*

селищних, міських рад у галузі земельних відносин на території сіл, селищ, міст належить:

- а) розпорядження землями територіальних громад;
- б) передача земельних ділянок комунальної власності у власність громадян та юридичних осіб відповідно до цього Кодексу;
- в) надання земельних ділянок у користування із земель комунальної власності відповідно до цього Кодексу;
- г) вилучення земельних ділянок із земель комунальної власності відповідно до цього Кодексу;
- г) викуп земельних ділянок для суспільних потреб відповідних територіальних громад сіл, селищ, міст;
- д) організація землеустрою;
- е) координація діяльності місцевих органів земельних ресурсів;
- е) здійснення контролю за використанням та охороною земель комунальної власності, додержанням земельного та екологічного законодавства;
- ж) обмеження, тимчасова заборона (зупинення) використання земель громадянами і юридичними особами у разі порушення ними вимог земельного законодавства;
- з) підготовка висновків щодо вилучення (викупу) та надання земельних ділянок відповідно до цього Кодексу;
- и) встановлення та зміна меж районів у містах з районним поділом;
- і) інформування населення щодо вилучення (викупу), надання земельних ділянок;
- ї) внесення пропозицій до районної ради щодо встановлення і зміни меж сіл, селищ, міст;
- й) вирішення земельних спорів;
- к) вирішення інших питань у галузі земельних відносин відповідно до закону.

За змістом ч. 2 ст. 92 Земельного кодексу України права постійного користування земельною ділянкою із земель державної та комунальної власності набувають, зокрема релігійні організації України, статuti (положення) яких зареєстровано у встановленому законом порядку, виключно для будівництва і обслуговування культових та інших будівель, необхідних для забезпечення їх діяльності;

Згідно з ч. 7 ст. 118 Земельного кодексу України відповідний орган виконавчої влади або орган місцевого самоврядування, який передає земельні ділянки державної чи комунальної власності у власність відповідно до повноважень, визначених статтею 122 цього Кодексу, розглядає клопотання у місячний строк і дає дозвіл на розроблення проекту землеустрою щодо відведення земельної ділянки або надає мотивовану відмову у його наданні.

Підставою відмови у наданні такого дозволу може бути лише невідповідність місця розташування об'єкта вимогам законів, прийнятих відповідно до них нормативно-правових актів, генеральних планів населених пунктів та іншої містобудівної документації, схем землеустрою і техніко-економічних обґрунтувань використання та охорони земель адміністративно-територіальних одиниць, проектів землеустрою щодо впорядкування територій населених пунктів, затверджених у встановленому законом порядку.

Згідно ч. 1 ст. 123 Земельного кодексу України надання земельних ділянок державної або комунальної власності у користування здійснюється Верховною Радою Автономної Республіки Крим, Радою міністрів Автономної Республіки Крим, органами виконавчої влади або органами місцевого самоврядування.

Рішення зазначених органів приймається на підставі проектів землеустрою щодо відведення земельних ділянок у разі:

- надання земельної ділянки із зміною її цільового призначення;
- формування нової земельної ділянки (крім поділу та об'єднання).

Надання у користування земельної ділянки, зареєстрованої в Державному земельному кадастрі відповідно до Закону України "Про Державний земельний кадастр", право власності на яку зареєстровано у Державному реєстрі речових прав на нерухоме майно, без зміни її меж та цільового призначення здійснюється без складення документації із землеустрою.

Надання у користування земельної ділянки в інших випадках здійснюється на підставі технічної документації із землеустрою щодо встановлення меж земельної ділянки.

наданого Верховною Радою Автономної Республіки Крим, Радою міністрів Автономної Республіки Крим, органом виконавчої влади або органом місцевого самоврядування, відповідно до повноважень, визначених статтею 122 цього Кодексу, крім випадків, коли особа, зацікавлена в одержанні земельної ділянки у користування, набуває право замовити розроблення такої документації без надання такого дозволу.

Частиною 1 статті 122 Земельного кодексу України передбачено, що сільські, селищні, міські ради передають земельні ділянки у власність або у користування із земель комунальної власності відповідних територіальних громад для всіх потреб.

Аналіз зазначених норм законодавства дає підстави зробити висновок, що законодавцем чітко визначено перелік повноважень, зокрема міських рад у галузі земельних відносин, а також врегульовано механізм розгляду клопотань про дозвіл на розроблення проекту землеустрою щодо відведення земельної ділянки, а також наведено перелік підстав для відмови у задоволенні такого клопотання, який є вичерпний і не підлягає розширеному тлумаченню.

Також необхідно зазначити, що за приписами ст. 6 Кодексу адміністративного судочинства України суд застосовує принцип верховенства права з урахуванням судової практики Європейського Суду з прав людини.

Статтею 17 Закону України "Про виконання рішень та застосування практики Європейського Суду з прав людини" суди застосовують при розгляді справ Конвенцію про захист прав людини і основоположних свобод та практику Суду як джерело права.

Так, Європейський Суд з прав людини у рішеннях по справі "Рисовський проти України" (№ 29979/04) зазначив, що принцип "належного урядування", зокрема передбачає, що державні органи повинні діяти в належний і адекватний спосіб. При цьому, на них покладено обов'язок запровадити внутрішні процедури, які посилять прозорість і ясність їхніх дій, мінімізують ризик помилок і сприятимуть юридичній визначеності у правовідносинах. Державні органи, які не вповоджують або не дотримуються своїх власних процедур, не повинні мати можливість уникати виконання своїх обов'язків.

Судом встановлено та матеріалами справи підтверджено, що 07.12.2017 року позивач звернувся до відповідача із заявою щодо надання дозволу на складання проекту відведення земельної ділянки у постійне користування.

Проте, рішенням позивачу було відмовлено у задоволенні клопотання на розроблення проекту землеустрою щодо відведення земельної ділянки у зв'язку із не набранням чинності кількості від загальної кількості депутатів Підгородненської міської ради.

Однак, суд вважає, що підстава, наведені в оскаржуваному рішенні є такими, що не передбачає нормами чинного законодавства, зокрема ч. 7 ст. 118 Земельного кодексу України.

Посилання представника відповідача на статті Регламенту є необґрунтованими та такими, що суперечать приписам Земельного кодексу України, а також не відповідають принципам прозорості і ясності, на яких наголошує Європейський Суд з прав людини, а тому не приймаються судом в силу їх суттєвості положенням наведеного Кодексу.

Крім того, суд не приймає до уваги аргументи представника відповідача щодо розташування на земельній ділянці, стосовно якої позивач просить дозволу на складання проекту відведення земельної ділянки у постійне користування, об'єкту нерухомості, щодо якого не встановлено право власності чи будь-яке інше право, передбачене законодавством України на нерухоме майно, оскільки рішенням Підгородненської міської ради XIV сесії XXIV скликання від 19 грудня 2003 року було прийнято рішення яким вирішено затвердити земельні ділянки до житлових будинків по фактичним обмірам Церковній общині Іоанно-Богословського молитовного будинку по вул. Жовтневої (натепер вул. Чарівна) №22/24 площею 1477 кв.м. та додатково рішенням Виконавчого комітету Підгородненської міської ради від 17 грудня 2003 року було дозволено переведення в житловий фонд будинку для користування прихожан Іоанно-Богословської церкви.

Таким чином, рішення Підгородненської міської ради №5644-XXIX/II від 17.04.2018 року про відмову у наданні дозволу на складання проекту відведення земельної ділянки у користування Свято-Іоанно-Богословської церкви України

православної церкви Бондаренку Миколі Івановичу на складання проекту відведення земельної ділянки за адресою: м. Підгородне, вул. Чарівна, 22/24 загальною площею 0,1477 га. є необґрунтованим та таким, що прийнято без урахування усіх обставин справи.

Відповідно до ст.19 Конституції України органи державної влади та місцевого самоврядування, їх посадові особи зобов'язані діяти лише на підставі, в межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України.

Згідно до ч. 2 ст. 2 Кодексу адміністративного судочинства України, у справах щодо оскарження рішень, дій чи бездіяльності суб'єктів владних повноважень адміністративні суди перевіряють, чи прийняті (вчинені) вони на підставі, у межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України; з використанням повноважень з метою, з якою це повноваження надано; обґрунтовано, тобто з урахуванням усіх обставин, що мають значення для прийняття рішення (вчинення дії); безсторонньо (неупереджено); добросовісно; розсудливо; з дотриманням принципу рівності перед законом, запобігаючи несправедливій дискримінації; пропорційно, зокрема з дотриманням необхідного балансу між будь-якими несприятливими наслідками для прав, свобод та інтересів особи і цілями, на досягнення яких спрямоване це рішення (дія); з урахуванням права особи на участь у процесі прийняття рішення; своєчасно, тобто протягом розумного строку.

З урахуванням вищенаведеного, суд дійшов висновку, що обставини, які слугували прийняттю оспорюваного рішення є неправомірними та не обґрунтованими, спростовуються вищенаведеними доказами, а тому є таким, що прийнято не у спосіб, що передбачений Конституцією та законами України, не обґрунтовано та без врахування усіх обставин, що мають значення для прийняття рішення, у зв'язку з чим позовні вимоги позивача про визнання протиправним рішення Підгородненської міської ради №5644-XXXIX/VII від 17.04.2018 року про відмову у наданні дозволу настоятелю Свято-Іоанно-Богословської церкви Української православної церкви Бондаренку Миколі Івановичу на складання проекту відведення земельної ділянки за адресою: м. Підгородне, вул. Чарівна, 22/24 загальною площею 0,1477 га підлягають задоволенню.

Водночас, суд вважає за необхідне відповідно до частини 2 статті 9 Кодексу адміністративного судочинства України вийти за межі позовних вимог, з метою ефективного захисту прав, свобод, інтересів позивача у сфері публічно-правових відносин від порушень з боку суб'єктів владних повноважень та, окрім визнання протиправним рішення Підгородненської міської ради №5644-XXXIX/VII від 17.04.2018 року, ще і скасувати його.

Також, підлягають задоволенню і похідні позовні вимоги позивача про зобов'язання Підгородненської міської ради розглянути питання надання дозволу або мотивованої відмови в наданні дозволу в місячний строк з дня набрання законної сили судового рішення, оскільки саме на відповідача покладено такий обов'язок, і таке зобов'язання є дотриманням судом гарантій того, що спір між сторонами буде остаточно вирішений.

Відповідно до ст. 90 Кодексу адміністративного судочинства України суд оцінює докази, які є у справі, за своїм внутрішнім переконанням, що ґрунтується на їх безпосередньому, всебічному, повному та об'єктивному дослідженні.

Частина 2 ст. 77 Кодексу адміністративного судочинства України визначає, що в адміністративних справах про протиправність рішень, дій чи бездіяльності суб'єкта владних повноважень обов'язок щодо доказування правомірності свого рішення, дій чи бездіяльності покладається на відповідача.

В той же час, і ч. 1 статті 77 Кодексу адміністративного судочинства України покладено обов'язок на позивача довести ті обставини, на яких ґрунтуються його вимоги та заперечення.

Так, позивачем були надані суду достатні докази, на обґрунтування позовних вимог. Вирішуючи питання про розподіл судових витрат відповідно до ст. 139 Кодексу адміністративного судочинства України, суд виходить із того, що при задоволенні позову сторона, яка не є суб'єктом владних повноважень, всі судові витрати, які підлягають відшкодуванню або оплаті відповідно до положень цього Кодексу, стягуються за рахунок бюджетних асигнувань суб'єкта владних повноважень, що виступав відповідачем у справі, або

За таких обставин, підлягають стягненню за порушення владних повноважень - Підгородненської міської ради Дніпровського району Дніпровської області на користь позивача судові витрати по сплаті судового збору у сумі 1 762,00 грн., понесені позивачем згідно квитанції №0.01152898496.1 від 08.10.2018 року (а.с. 4)

Оцінюючи усі докази, які були досліджені судом у їх сукупності, а також обставини, встановлені в ході розгляду справи, суд дійшов висновку про наявність підстав для задоволення позовних вимог.

Керуючись ст. 210, 11, 12, 47, 72-77, 94, 122, 132, 139, 193, 241-246, 250, 251, 257-263, Кодексу адміністративного судочинства України, суд, -

ВИРІШИВ:

Адміністративний позов Бондаренка Миколи Івановича до Підгородненської міської ради Дніпровського району Дніпровської області про визнання рішення №5644-XXXIX/VII від 17.04.2018 року та зобов'язання вчинити певні дії - задовольнити. Визнати протиправним та скасувати рішення Підгородненської міської ради Свято-Іоанно-Богословської церкви Івановичу на складання проекту України земельної ділянки у власність, за адресою: м. Підгородне, вул. Чарівна, 22/24 загальною площею 0,1477 га. Зобов'язати Підгородненську міську раду розглянути питання надання наставтею Свято-Іоанно-Богословської церкви України земельної ділянки у власність, за адресою: м. Підгородне, вул. Чарівна, 22/24 загальною площею 0,1477 га. в місячний строк з дня набрання рішенням законної сили.

Стягнути за рахунок бюджетних асигнувань Підгородненської міської ради Дніпровського району Дніпровської області (код ЄДРПОУ 05520750) на користь Бондаренка Миколи Івановича, сплачені позивачем судові витрати, пов'язані зі сплатою судового збору у розмірі 1 762,00 грн. (одна тисяча сімсот шістдесят дві гривні). Рішення суду набирає законної сили відповідно до вимог статті 255 Кодексу адміністративного судочинства України та може бути оскаржене в строки, передбачені статтею 295 Кодексу адміністративного судочинства України.

До дня початку функціонування Єдиної судової інформаційно-телекомунікаційної системи рішення суду оскаржується до Третього апеляційного адміністративного суду через Дніпропетровський окружний адміністративний суд відповідно до підпункту 15.5 пункту 15 Розділу VIII Перехідних положень Кодексу адміністративного судочинства України. Повний текст рішення суду складений 10 грудня 2018 року.

Н.Є. Сліпец

(signed)
Пішварова Ірина Іванівна
М.П. Сліпец
10.01.2019 року

M. S. Baka...

I. M...

*305*2997215*1*2*

